

<i>preek</i>	29 mei 2022
<i>thema</i>	Er komt eindelijk regen
<i>tekst</i>	Joël 2:18-27 BGT
liturgie:	
<i>votum en groet</i>	DNP Psalm 67 (God, geef genade, geef uw zegen)
<i>Gods leefregels =</i>	Kinderlied (Ken je Gods gebod: woorden één tot tien?)
<i>gebed</i>	
<i>lezen Joël 2:18-27 BGT</i>	
<i>preek</i>	DNP Psalm 65:4,5 (Met liefde zorgt U voor de akker)
<i>geloofsbelijdenis =</i>	Liedboek 704 (Dank, dank nu allen God)
<i>gebed</i>	
<i>collecte</i>	Opwekking 710 (Zegen mij op de weg die ik moet gaan)
<i>zegen</i>	

Joël heeft vreselijke rampen moeten aankondigen.

Er zouden sprinkhanen komen die alles kaal zouden vreten. Er zou een langdurige droogte zijn zodat er niets meer zou groeien maar alles dood zou gaan. Alles wat een mens blij maakt, zou verdwijnen. Vreselijk. Joël moest zelfs vertellen dat niemand in leven zou blijven op de dag dat de Heer zou komen. Afschuwelijk.

Hoe zou hij dat gevonden hebben?

Het is lastig om daar een goed beeld van te krijgen want Joël leefde in een totaal andere tijd dan wij. Waarschijnlijk leefde hij zo'n 500 jaar voordat Jezus geboren werd; (het is moeilijk te bepalen in welke tijd hij precies geleefd heeft en in welke situatie hij zijn profetieën heeft uitgesproken; misschien dus zo'n 2.500 jaar geleden, maar het kan ook best zijn dat het nog veel meer dan 2.500 jaar geleden is). Al met al is er een enorme afstand in *tijd* tussen Joël en ons.

Daar komt nog bij dat er een enorme afstand is in *kennis* tussen Joël en ons. Wij weten wat er zo'n 500 jaar na de profetieën van Joël gebeurd is; (we *kunnen* het weten, uit de Bijbel). We weten hoe Jezus kwam om de mensen terug te brengen bij God. We weten dat Hij daar *alles* voor over heeft gehad, tot aan zijn eigen leven toe. Daar had Joël nog geen idee van, terwijl hij toch wel het één en ander van God wist. Zo kende hij de wetten van Mozes en wist hij hoe God zijn volk gewaarschuwd had. Vlak voor ze het land Kanaän binnentrokken had God via Mozes gezegd: *Ik waarschuw jullie: Vergeet de Heer, je God, niet! Als jullie dat toch doen, en andere goden gaan vereren, dan zullen jullie sterven* (Deut. 8:19). Daar wist Joël alles van; hij wist ook dat er een redder zou komen, maar van Jezus heeft hij nooit gehoord.

Er is een grote afstand in tijd en kennis tussen Joël en ons, en dat maakt het moeilijk om in te schatten wat het voor Joël betekende dat hij vreselijke rampen moest aankondigen. Bij andere profeten lees je wel eens dat ze het niet wilden, dat ze zich er tegen verzetten, dat ze zeiden: dit is te erg dus ik zeg niks! maar dat God hen dwong om de meest afschuwelijke rampen aan te kondigen. Hoe was dat voor Joël?

Ik krijg de indruk dat het ook voor hem heftig was.

Hij moest allerlei rampen aankondigen maar dan zegt hij niet: 'ja! eigen schuld! je hebt niet geluisterd en dit komt er nu van! je hebt het allemaal zelf uitgelokt! logisch dat God zo tegen je doet!'

Ik proef bij hem iets heel anders:

Ik zie bijvoorbeeld in Joël 1 grote *bewogenheid* als Joël de mensen van Juda oproept om niet te vergeten wat er gebeurd is maar om dat door te vertellen aan hun kinderen. Juist daarom vraagt Joël ook hartstochtelijk om aandacht voor zijn woorden (Joël 1:2-4).

Ik zie verder *betrokkenheid* van Joël. Waar iedereen stil gevallen is, gaat Joël bidden. Hij houdt het niet bij een kille aankondiging van rampen maar hij gaat bidden. Hij zegt: *Ik bid tot u, Heer* (Joël 1:19).

En als Joël in hoofdstuk 2 opnieuw rampen aankondigt, mag hij ook iets zeggen over een *uitweg*; en dan komen er woorden waar ik heel blij van word. Namens God mag Joël zeggen: *Ik ben een goede God. Ik ben vol liefde en geduld. Ik ben trouw, en ik houd er niet van om mensen te straffen* (Joël 2:13). Zo kan Joël de priesters oproepen om bij het altaar te bidden: *Heer, red ons* (Joël 2:17).

Wat zal het voor Joël geweldig zijn geweest om te vertellen hoe God zijn volk gaat redden. We lezen Joël 2 vers 18-27.

Wat moet het voor Joël heerlijk zijn geweest om dit te kunnen zeggen!

Hij heeft moeten zeggen dat God ontzettend boos was, dat God zag dat zijn volk Hem tussen de vingers door glipte en dat God met hen niks meer kon worden en dat daardoor Gods mooie plannen met zijn volk totaal dreigden te mislukken. Joël heeft moeten zeggen dat God zich, na alle vergeefse oproepen en na alle waarschuwingen, uiteindelijk tegen zijn eigen volk had gekeerd, dat God een leger had gevormd van sprinkhanen en dat God via dat afschuwelijke leger alles had vernietigd zodat het prachtige land was veranderd in een kale woestijn. Dat heeft Joël allemaal moeten vertellen.

Verschrikkelijk! Maar nu mag hij melden dat God luistert naar het gebed van de priesters en dat God medelijden krijgt met de mensen en dat God zijn volk redt!

Joël heeft iets moois te melden: God maakt een einde aan de hongersnood.

Dat gaat niet in één klap. Zo doet God het niet. Hij zou dat wel kunnen want die macht heeft Hij. Eén knip van z'n vingers, en de voorraadschuren liggen vol met koren en wijn en olie, en overal in de huizen is voldoende aanwezig. Zo zou God het kunnen doen.

Maar zo doet Hij het niet.

Er gaat een tijd overheen:

Om te beginnen moeten alle sprinkhanen weg.

Daar gebruikt God de wind voor. Hij zorgt dat het heel hard gaat waaien. De sprinkhanen worden alle kanten uitgeblazen. Ze worden naar het oosten weggeblazen en daar gaan ze dood in de woestijn. Of ze worden naar het westen weggeblazen en daar verdrinken ze in zee. Na een tijdje kun je het ruiken want overal begint het te stinken naar dode sprinkhanen. Daar begint het mee.

Vervolgens gaan de mensen weer aan het werk.

Ze krijgen weer moed omdat de sprinkhanen uitgeroeid zijn. Ze gaan weer aan de slag met hun velden. Ze zaaien weer koren en ze verzorgen weer de wijnstokken en de vijgenbomen en de olijfbomen.

Daarna moeten ze wachten op regen.

In Israël ben je heel erg afhankelijk van de regen. Dat ben je natuurlijk overal, maar dat geldt in sterke mate in een land als Israël. Je hebt de vroege regen nodig: dat is de regen in oktober (een zachte regen waardoor het zaad kan ontkiemen). Daarna moet de slagregen komen: dat is de regen in december en januari (stortbuien waardoor iedereen zijn waterputten weer gevuld krijgt). En tenslotte is het belangrijk dat eind maart of begin april de late regen komt: een klein beetje regen (net voldoende om te zorgen voor de laatste groei vlak voor de oogst).

En warempel: Er komt eindelijk regen.

God geeft precies wat nodig is. God die alles geschapen heeft, God die over alles regeert, geeft regen.

Alles en iedereen is enthousiast:

Het land is blij.

De velden waren uitgedroogd geweest. Het lag er troosteloos bij. Alles was dor. Je kon wel zaaien, maar dan gebeurde er niks; zonder regen bleef het zaad gewoon liggen. Een treurige boel was het geweest.

Het regent, en het land is blij. De velden nemen gretig het water op. Ze fleuren er van op. Na een tijdje zie je het effect. Het wonder van de groei. Je dacht dat alles dood was. Het regent, en de gewassen schieten de grond uit. Je kunt het, bij wijze van spreken, zien groeien. Het wordt groen. De dorre velden worden fleurig. Als de velden konden dansen en juichen en zingen, dan zou je eens wat zien en wat horen! een enorme uitbarsting van blijdschap! een gejuich van de velden!

De dieren zijn blij.

Het vee had het moeilijk gehad. De koeien dwaalden doelloos rond. Water was nergens te vinden. En grazen konden ze ook nergens. Ze liepen maar wat rond. En ze loeiden. Niet alleen de koeien lieten zich horen; ook de schapen en de geiten. Het leek wel of ze riepen tot God en smeekten om water. Ze droogden uit. Ze stierven.

Het regent, en ook de dieren zijn blij. De uitgedroogde en uitgemergelde dieren kunnen weer water vinden. Ze drinken er gretig van. Ze kunnen weer grazen. Er is weer voedsel. Ze kunnen hun geluk niet op. Ook de dieren zijn blij.

De mensen zijn blij.

Hun leven was vreselijk geweest. Alles wat het leven mooi maakt, was hun ontnomen. Een mens kon zo blij worden onder z'n eigen wijnstok en onder z'n eigen vijgenboom. Maar de wijnstok was dood en de vijgenboom bood geen schaduw meer. Er was alleen nog de alles verzengende zon. Er was alleen maar honger; overal zag je stervende kinderen.

En nu? Moet je kijken: het regent! het leven wordt weer mooi! De vijgenboom en de wijnstok geven hun rijkdom weer. De mensen kunnen er weer van gaan genieten. Er is weer schaduw. Er is weer eten en drinken. Er zijn weer spelende kinderen. Er zijn weer mensen die feest kunnen vieren en samen kunnen dansen. Wat een geluk! Reken maar dat ze blij zijn!

Dit is te danken aan *God* want *Hij* laat het regenen.

Prachtig! Het is heel mooi voor de inwoners van Jeruzalem! Zij kunnen weer vrolijk zijn en juichen.

Toch moet ik ook steeds denken aan de beelden van de mensen in de Hoorn van Afrika, in onze tijd, nu. Hoe zit het met hen? (om over anderen maar te zwijgen).

Hoe zit het met de inwoners van Ethiopië, Somalië, Eritrea, Djibouti? Stel je voor dat zij deze woorden van Joël lezen. Ze lijden vreselijk onder de droogte; je kunt de heftige beelden zien op de tv: dode dieren; wanhopige mensen; uitgemergelde kinderen; sommige kinderen kunnen nog worden gered maar anderen gaan dood. Probeer je eens in te denken dat mensen in Ethiopië (met een uitgehongerd kind op schoot) de Bijbel openen bij Joël 2. Wat moeten *zij* ermee? Hoe zit het met Gods belofte dat er voldoende regen zal zijn? Is dat alleen voor de inwoners van Jeruzalem? en misschien ook nog wel voor ons maar niet voor de mensen die wonen in de Hoorn van Afrika?

Dit vind ik heel moeilijk. Ik ga er wat over zeggen, niet omdat ik er helemaal uit ben en het helemaal snap. Maar ik zoek naar wat God bedoelt.

Ik besef dat de woorden van Joël allereerst bestemd waren voor zijn tijdgenoten in Juda. *Zij* kregen te horen dat God hen van alle geluk zou beroven. *Zij* kregen vervolgens te horen dat God hun opnieuw geluk zou geven doordat er eindelijk regen zou komen. Die belofte van regen kun je dus niet zomaar uitbreiden naar onze tijd en ook niet zomaar uitbreiden naar de hele wereld.

Maar God heeft er vervolgens wel voor gezorgd dat die woorden van zoveel jaar geleden bewaard zijn gebleven en niet in het vergeetboek zijn geraakt. Blijkbaar zijn ze ook na de tijd van Joël nog de moeite van het lezen waard. Blijkbaar wil God daarmee zelfs nu

nog iets duidelijk maken.

Verder lees ik wat Jezus een keer zei, ruim 500 jaar na Joël. Jezus zei tegen zijn leerlingen: *Jullie Vader in de hemel is goed voor iedereen. Hij geeft zon en regen voor iedereen, voor goede en voor slechte mensen* (Mat. 5:45 BGT). Jezus maakt daarmee duidelijk dat God niet gefocust is op een beperkt groepje uitverkorenen maar gericht is op de hele wereld. En dat wordt bevestigd door één van de apostelen van Jezus. Deze apostel zei tegen mensen die goden als Zeus en Hermes vereerden: *Tot nu toe werd God alleen door de Joden vereerd, en andere volken vereerden hun eigen goden. Toch heeft God ook voor jullie gezorgd. Hij zorgde dat het koren kon groeien, dat jullie eten hadden en gelukkig waren* (Hand. 14:16-17).

God heeft ons geluk voor ogen. Hij wil het geluk van alle mensen.

Hij wil dat we kunnen eten en drinken. Hij wil dat we kunnen uitrusten in de schaduw als de zon fel is. Hij wil dat we ons kunnen verwarmen als het koud is.

Daar mogen we voor bidden. Daar mogen we ook alles voor doen wat nodig is om dat werkelijkheid te maken voor alle mensen, wereldwijd. God wil ons geluk.

Verder verwijst Joël naar een ander soort geluk, het geluk dat je God kent, dat je voor Hem leeft omdat Hij je Schepper is, je Vader, je Redder, je Trooster, dat je beseft dat je van Hem afhankelijk bent, dat je merkt dat je bij Hem terecht kunt met je blijdschap maar ook met je verdriet, dat je ontdekt dat je bij Hem veilig bent, dat je je realiseert dat Hij nog steeds de regie heeft, dat dat niet iets is van vroeger maar dat dat vandaag nog steeds zo is, dat Hij ons mensen veel vrijheid geeft maar toch steeds de regie houdt.

Dat zorgt ervoor dat je in actie komt.

Dat je om te beginnen oog hebt voor de problemen waar we wereldwijd mee te maken krijgen: plaatsen waar mensen niet meer veilig zijn omdat er veel te veel regen valt en ook plaatsen waar mensen lijden onder droogte die maar duurt en duurt. Dat je je vervolgens niet terugtrekt op je eigen veilige plekje maar kijkt wat je kunt om mensen gelukkig te maken.

Je loopt daarbij wel tegen je eigen machteloosheid en tegen je eigen beperkingen aan.

We kunnen de hele wereld niet op onze nek nemen. Maar bidden kunnen we altijd. Laten we dat dan ook doen, niet uit gewoonte (omdat bidden nu eenmaal hoort of zo) maar uit diep verlangen (omdat we er met heel ons hart bij betrokken zijn). We kunnen vragen dat God ingrijpt en dat Christus terugkomt en dat alles nieuw wordt

Wat kijk ik uit naar een nieuw Jeruzalem! waar God woont en waar wij met z'n allen bij God mogen wonen en waar we samen vrolijk kunnen zijn en kunnen juichen omdat er precies voldoende regen is, op het juiste moment, niet te veel en niet te weinig.

Amen!